

25 декември: Рождество Христово и приключване юбилейната година

Настъпващият празник на Рождество Христово, носи със себе си голяма радост в сърцето на всеки вярващ от Въплъщението Господне, а също и радостта от приключването на юбилейна година на нашата енория.

Започнахме тази “авантюра” през октомври 2009г. Времето лети много бързо и вратата която отворихме виртуално, вече трябва да затворим. Дойде моментът за духовен отчет на тази благодатна година, която заедно изживяхме.

Ако ме питате дали съм доволен, дали достигнахме очакваните от мен резултати, мога да отговаря честно “да”.

Говоря за духовни резултати, за нещо, което не може да се мери или да се тегли с видимите мерки, рулетка или кантар. Говоря за нещо, което се чувства и което и другите чувстват. Например мога да ви говоря за това, какво е усещането у външни хора, които участват на литургиите, за семейната атмосфера, която има през времето на Светата Евхаристия и извън нея.

Това не е малко за една енория! Точно обратно това е една много важна цел, която християнската общност трябва да достига.

За това се наричаме Църква! За това се наричаме Християни!

Когато говоря по тази тема говоря за промяна в сърцата на вярващите от едно “аз” до едно “ние”. А това иска работа, усилие, умора при духовния растеж. Трябва и да си го искаш!

Имаме пред очите си крайната точка на нашето пътешествие. Това не е малко за човек в този свят и през сегашните времена

където и когато много хора пътуват без да знаят къде отиват. Да имаш цел е много ценно, дава истинския смисъл на твоето съществуване.

Имам усещането, че тази година не е била напразна и е донесла много духовни подаръци в нас.

Усещам ги в разговорите с хората, в напредването в вярата им, понякога в големите промени, които настъпват в тези верни към по-добро.

Всичко това стана постепенно, роди се като бебе и е расна ден след ден, без голям шум.

У всички ли настъпиха промени? Само в онези, които искаха да пътуват по пътищата през християнските ценности. За онези, които са “духовни мързеливци” дори тази година мина както вода над стъкло. Но и те могат да се качат с цялата християнка енорийска общност на този влак: има място за всички.

От полетата пастирите тръгнаха към пещерата за да видят Родения Исус; от далечни Страни тримата мъдреци тръгнаха за да се поклонят на нашия Спасител така и ние да станем и да тръгнем.

Една година приключва, нашата юбилейна година, благодатна година.

Както казах, вече е време да затворим тази виртуална врата, която преди година отворихме. Но ще я затваряме не за да кажем думата “край”, а за да не се върнем назад и да гледаме само напред!

Да не намаляваме нашето желание за откриване на нещо ново, да организираме всички заедно и други радостни събития, да бъдем щастливи да се срещаме, да се молим заедно, да си помагаме, и най-вече да се обичаме със същата Любов, с която сме обичани от самия Бог.

Пожелавам ви свято Рождество Христово и мирна в Господа нова 2011 година.

Да молим винаги с думите на Апостолите, с които се обръщаха към Исус:

“Господи, увеличи вярата ни!”

Отец Валтер Горра

Юбилей на сестра Терезита

На 21 ноември неделя в катедралния храм "Св.Павел от Кръста" гр.Русе сестра Терезита Пиччирилли пред Бога и пред цялата енорийска общност за петдесета поредна година поднови своите обети. Църквата беше препълнена с енориаши и гости от града. Специално от Италия бяха дошли и две сестри пасионистки, сестра Франческа Лигурго и сестра Мария Лупо. Като вчера си спомням ноември миналата година, когато на 49 годишнината подарихме на сестра Терезита кошница с 49 червени рози, в знак за всяка една година отдадена на Бога и евангелието и като символ за предстоящия юбилей.

Колко са петдесет години в плана на Божието Спасение и колко са петдесет години от човешкия живот. За Вечността това е една малка частица от време, но за всички нас познаващи сестра Терезита е време на благодарност и признателност за целия ѝ съзнателен живот. Често срещаме хора, които не разбират призванието на свещениците и сестрите. В повечето случаи това са хора несъзнаващи собственото си място и отговорност в този живот. За сестра Терезита приела поканата и каза своето "Да" на Христос преди петдесет години всеки ден е едно благодаря. В едно мило обръщение към всички присъстващи на тържеството тя не пропусна да изкаже своята благодарност на хората оказали важна роля в нейния живот и призвание. Помоли за прошка за всички онези моменти, когато не е била на наше разположение поради крепкото ѝ здраве. От името на енорията ѝ подарихме малък символичен подарък - Библия, извор и вдъхновение за още петдесет години вяроност. Тържествената атмосфера на празничната литургия завърши с многобройни цветя поднесени с най-топли чувства и пожелание от признателните хора към сестра Терезита. Църквата бе наситена с онази неподправена благодарност, която извира и не

може да се скрие към човек отдаващ себе си напълно.

На 22 ноември понеделник бе отслужена литургия от монсиньор Петко, със свещениците от цялата Никополска епархия и четирима отци пасионисти пристигнали от Италия, между които и Провинциалът на Пасионистите отец Пиерджорджо Бартоли. В проповедта си епископът подчерта важната роля, която имат сестрите в живота на църквата и тяхната емоционална близост в радостите и проблемите на верните.

Така отминаха тези два дена - венец на петдесет годишния юбилей на сестра Терезита Пиччирилли от Непорочното Зачатие на Блажена Дева Мария. Така минава всеки ден с нея. Празник на тържеството на духа и Благодарност за всеки ден от нейният живот.

Скъпа сестро, искрено сърдечно Благодаря !

Тотка Иванова

Скъпи приятели

Скъпи приятели,
преди всичко, позволете ми да изразя моята благодарност на Господ Исус, Който ми даде живота и ме обикна отвинаги.

Света Троице, единственото слово, което днес извира от моето сърце и изплува от моите уста е "Благодаря".

Благодаря за дара на живота, за пасионисткото и мисионерско призвание. Благодаря че се родих в едно християнско семейство, където от най-ранните си години вдъхнах вярата, любовта и изпълнението на Твоята воля.

Искрено благодаря за моята майка, която ме научи да Те познавам с името на Отец, която ме научи да обичам и прощavam.

Благодаря за всички свещеници, които ми помогнаха в моя духовен път. На отец Фабиано Джорджини едно силно благодаря защото той ми показа Твоето лице на приятел и годеник дори и когато пътят беше труден.

Благодаря за всички мои началници и сестри, с които ежедневието ми беше винаги изпълнено и наситено с добро.

Благодаря за всички години на преподаване, където моята максимална ангажираност беше да стимулирам учениците и семействата да търсят Твоята слава преди личния успех.

Благодаря за лекарите, които лекуваха моето крехко тяло за да мога да Ти служа посредством братята, с радост и готовност.

Но заедно с благодарностите, Господи, моля Те за прошка за всички мои закъснения в любовта и за всичко, което не е било според твоего сърце.

Моето „благодаря“ към Вас, Монсиньор Петко, че ме приехте с много братско чувство, любезност и очаквания. Надявам се да не съм Ви разочаровала. Винаги търсих да дам от себе си най-доброто, но не зная дали съм успяла да бъда верен свидетел.

И сега, скъпи приятели, моето „благодаря“ е отправено към всички вас, които ме приехте на тази земя с толкова братство и любезност. Трудността с езика не ни позволи да проведем

много разговори, но от вашите лица винаги усещах внимание и обич.

С удоволствие съм тук между вас и моля Господ да ми даде здраве за да остана още дълго време.

Благодаря за вашите добри примери, за вашето голямо желание да познавате по-добре Евангелието и неговото послание за любов. Господ Исус да възнагради вашата добрина и да ви благослови.

Позволете ми да кажа едно искрено благодаря също и на отец Валтер, винаги внимателен и добре разположен към мен. Не мога да му дам голяма помощ, но съм му близка с моите молитви и моята обич.

Едно силно благодаря на сестра Йола, с която започнахме нашият мисионерски път на тази земя, окъпана с кръвта на мъчениците. Нейната жизненост и младост, вярата и любовта ѝ винаги ме стимулираха да не се предавам в моменти на умора и болест.

На всички – моето „благодаря“ ,но също и моята молба за извинение, че не винаги успявам да съм на вашето разположение и че понякога не ви давам добър пример.

Молете се за мен.

Сестра Терезита

Скъпа с. Терезита

Скъпа с. Терезита,

в този тържествен ден аз имам изключителната привилегия да поднеса от името на всички присъстващи приветствие към теб, по случай твоя забележителен юбилей-50 години служба на Бог, Църквата и хората.

Много се вълнувам, защото съм имала възможността да се докосна до твоето сърце и да те опозная в твоята истинска същност, не само като духовно лице-сестра, но и като човек. Всички те познаваме като една крехка и мъничка жена, която седи в ъгъла на първата пейка и която със своята скромност винаги остава в сянка. За тези, обаче, които са те познали като тяхна учителка по катехизис, по италиански език, които са усетили твоето милосърдие и истинска помощ, които знаят за твоите усилия да бъдеш перфектна във всичко, ти си една голяма личност, която преди 50 години се е врекла на Бог и през всичкото време е вървяла по неговия път въпреки трудностите, болестите и тежестта на годините.

Днес сме тук за да ти благодарим за твоята всеотдайност, добрина и човечност. Дано си усетила нашата обич към теб, нашите молитви за твоето здраве и благодарността за любовта, която ни даваш. Ние наистина те обичаме и сега, в този неповторим момент ти пожелаваме много, много здраве, сили и енергия за да продължиш по твоя път и да си сред нас още дълго време! Да се радваш на обичта на близките си и на хората, на които си посветила живота си! Да бъдеш закриляна от Исус и Дева Мария!

Нашите топли чувства към теб са придружени и от един подарък, който да ти напомня за този миг и за всички нас. Когато разгръщаш тази Библия, от страниците и да усещаш

нашето присъствие където и да си, а думите в нея, от които бликат вяра, надежда и любов, да ти засвидетелстват и любовта на Бог към теб заради достойния ти живот!

Честит юбилей, скъпа с. Терезита!

Обичаме те и те прегръщаме силно!

*От името на енорияшите
Флорентина Трифонова*

Групата за молитва се среща

**всяка втора и четвърта събота на месеца
в залата "Свети Йоан Павел II" на енорийския дом
(при евентуална промяна ще бъдат уведомени всички).**

**Всички са поканени и всеки може да
участва**

Интервю

Всеки е чел притчите, които публикува сестра Терезита в „Заедно”. Някои от нашата енория я познават добре, други – не. Затова искаме да зададем няколко въпроса – за да я опознаем по-добре.

Какво повлия преди 50 години за твоето решение, да се посветиш на Господ?

Да бъдеш роден в семейство, където любовта към Бога и към ближния беше на първото място е като да участваш на едно Католическо Движение; да имаш духовен водач от детството си; да се отдаваш на молитвата и най-вече да установяваш, че религиозните хора, с които имах контакт бяха щастливи; всички тези неща породиха в сърцето ми желание да се отдам напълно на Господа.

Последният тласък получих когато бях на 18 години, когато останах часове пред Исус Евхаристия, в църквата на Отците Пасионисти в Сан Сосио - Фалватерра. Бях сама и в онази тишина почувствах вътрешен глас, който ми казваше: "Ела, имам нужда от теб, от твоята любов за да обичам света..."

Кога си се чувствала най-удовлетворена от това твоё решение?

Най-голямата радост почувствах, когато обявих решението си на моя духовен водач и получих този отговор: "От колко време чакам, да ми кажеш това. Иди, Бог те извика. Това е твоят път " След това, след много откази, получих и благословията на майка си и от другите членове на семейството.

Също така голяма емоция почувствах в деня, в който моя брат ме придружи до сестрите Пасионистки във Флоренция, за да започна моя път като богупосветена. Пристигнахме вечерта на 5 декември 1958г. Над манастира на Сестрите пасионистки имаше осветен Кръст, но на този Кръст аз наистина видях светлината на Възкръсналия. Това отвори сърцето ми и ме

зареди с много ентузиазъм. Когато са възниквали трудности, споменът за осветения Кръст ми даваше кураж да продължа напред.

Има ли разминаване от твоите очаквания преди 50 години и самата действителност в служба на Църквата?

Не, никога не е имало разминаване, защото винаги съм имала убеждението, че Църквата е всеки от нас, всеки кръстен е Църквата, и заедно формираме Мистичното Тяло. Моята желание винаги е било да бъда истинска свидетелка на Евангелското Послание.

В Италия имах за повече от 25 години задачата да подготвям и мотивирам Катехистите. Тук нямам тези ангажименти поради вече напредналата възраст, но аз също се чувствам „вестителка на Любовта на Светата Троица“. Чувствам се важна не заради моите умения и способности физически или интелектуални, а защото Бог е в мен. Той е Този, Който действа, Той е Този, Който обича в мене, Той е Този, Който работи в мен и това е невероятно чудо.

Кое те прави безсилна и кое ти дава „криле“ за да служиш през тези години?

Физическо, моята слабост е постоянна, но духовно се чувствам слаба, когато се обезсърчавам, когато мисля, че нямам какво вече да дам и да кажа на братята и сестрите в името на Бога. Поради Неговата Благодат, това са редки моменти...

Крилата ми ги дава Любовта на Отца. Той ме обгръща постоянно с Неговата доброта и с Неговото милосърдие. Той поставя до мене точните хора, за да лекува тялото ми и духа ми, Той ми дава възможността да съобщавам Любовта Му чрез живота си и чрез думите ми. Той придружава всеки един момент, тъй като светлината е в мен и ми дава очи, за да видя Лицето му като Баща на всеки мой брат и моя сестра... Какво да искаме повече?!

Не липсва защитата на Неговата Небесна Майка, Дева Мария. Чувствам я близо винаги внимателна към нуждите ми.

С какви чувства си дала преди 50 години твоите обети и с какви чувства ги подновяваш сега?

Преди 50 години бях в разцвета на силите и на любовта. Имах многобройни идеали и вероятно голяма наивност. Не знаех какво да очаквам от живота. Обичах Господ и Го помолих да ми даде да опитам Неговата Божествена Любов, която е безкрайна. Днес в годините на зрелостта, идеалите на младостта са отминали, но любовта е все същата, дори по-силна, по-конкретна, по-чиста от ненужното. Всяка сутрин е за мен нов ден, но също така е единственият ден, който аз имам за да обичам и така пак се отдавам на Господа, с цяла любов и с ентузиазма на които съм способна.

Видяхме колко развълнувана и щастлива беше на твоя празник. Какво би искала да кажеш на енорияшите?

Преди всичко аз подновявам своята благодарност за тяхната любов, за тяхното горещо участие. Ние знаем, че Бог е във всеки човек. Във всеки от енорияшите откривам прекрасното Лице на Отца, и деня на моя юбилей беше истински празник на любовта на Светата Троица, видима сред нас.

Освен това казвам на всеки от вас, че всяка сутрин се моля на Господа за да ви придружава по пътя, та всеки да знае как да даде най-доброто от себе си, така, че Благата Вест на Евангелието да стане реалност в тази енория „Св. Павел от Кръста“. Бог е Любов! Нека се обичаме един друг, тогава!

Даниела Федева

Ние помагаме,
помагайте с нас!

КАРИТАС РУСЕ

Работя в Дневен център за деца с увреждания „Милосърдие“ към РКО „Каритас“ от 5 години като кинезитерапевт. От практиката знам, че децата с увреждания са като всички останали – имат нужда от по-специално внимание, разбиране и грижи. Аз и колегите ми се опитваме да им осигурим оптимална естествена среда, свързана с изграждане на тяхната личност и максималната им социализация и интеграция в обществото на здравите; да ги приучим към автономност. Те са човешки същества като нас - с достойнство, самочувствие и мечти. Но как ги приема обществото; как ги приемат собствените им родители?! Част от тях се срамуват, затварят ги по домовете и ги крият от погледите на останалите. За радост, има и такива, които се опитват всячески да помогнат на децата си.

Дали е подходяща архитектурната среда на града, училищата, в които учат тези деца? Аз лично мисля, че е необходимо да се инициират дейности свързани с подобряване на материалната база за осигуряване на достъпност за децата със специални нужди. Надявам се, че невъзможното днес може да стане възможно утре и че истински добри са онези, чието сърце бие за всички.

Специалистите в нашия център се стараем да обучаваме родителите да се доверяват на децата си, на това, което знаят, могат да дадат, да получат, да създадат, а не на това, което не им достига. Всичко, което правим трябва да бъде красиво и да го правим с много любов.

Вярно е, че трудностите пораждат у човека способности необходими за тяхното преодоляване, но за това сме ние, защото цивилизовано е онова общество, което се грижи за нуждаещите хора!

*Петя Георгиева
кинезитерапевт в ДЦДУ „Милосърдие“*

ДИАЛОГЪТ Е ПОВЕЧЕ ОТ ПОЛИТИЧЕСКО ДЕЙСТВИЕ

Ватикана. На 18 ноември 2010 г. папа Бенедикт прие участниците в пленарното заседание на Папския съвет за насърчаване на християнското единство, на което се дискутира темата „Към нов етап на икуменическият диалог“.

Бенедикт XVI започна своето обръщение като се спря на отбелязаната на 17 ноември петдесета годишнина от създаването на тази дикастерия (ведомство), основана от блажения папа Йоан XXIII в навечерието на Втория Ватикански събор. Отначало тя носи името Секретариат за насърчаване на християнското единство, а през 1988 г. по решение на папа Йоан Павел II, е променено на Папски съвет.

Папата отбеляза, че „решението на Йоан XXIII е поставило началото на нов етап в икуменическото пътуване на Католическата църква. За тези петдесет години беше постигнато по-дълбоко познание и нарасна уважението към другите Църкви и църковни общности, като бяха преодолени историческите предразсъдъци и наслоения. Активизиран беше богословският диалог, както и диалогът по въпроси на благотворителността. Развити бяха различни форми на сътрудничество - наред с инициативите за защита на живота и творението, борбата с несправедливостта, бяха предприети и важни и плодотворни стъпки в областта на икуменическите преводи на Светото писание“.

След това папата се спря на „Проекта за жътвата“ - инициативата на дикастерията за първоначален преглед на резултатите от този диалог. Той отбеляза, че тази инициатива „е хвърлила светлина върху областите, по които има съгласие и тези, върху които разговорът трябва да продължи и да се активизира“. В този контекст папата призова членовете на съвета да „продължат да насърчават правилното възприемане на постигнатите до момента резултати и да подпомагат разпространението на новите богословски изследвания по пътя към постигане на единството“.

Той обърна внимание и на проблема, че „днес мнозина, особено на Запад, приемат, че първоначалният импулс на това пътуване и изгубен. Затова и пред нас стои острата необходимост да възстановим интереса към икуменическият диалог и да му придадем по-голяма острота”, като го насочим към разрешаването на такива предизвикателства, като „новите антропологически и етически проблеми, икуменическото образование на следващите поколения и фрагментацията на икуменическата панорама.”

„Католическата църква продължава да води активен диалог с Православните църкви и с Древните Източни църкви, с които съществуват „най-близки връзки”, като се стреми сериозно и упорито да развие споделеното богословско, литургично и духовно наследство, както и да се изправи пред въпросите, които продължават да ни разделят. Диалогът с Православните църкви достигна до критичната точка на конфронтация и размишление – въпросът за ролята на Римския епископ за единството на Църквата. Еклесиологичните въпроси са в центъра също и на диалога с Древните Източни църкви – ние сме удовлетворени, че сме съхранили и ценим споделено наследство, независимо от многовековното неразбирателства и отдалеченост.

Макар и да е достигнала до нови проблеми и трудни за решаване въпроси, целта на икуменическото пътуване остава непроменена, както и нашата решителност да продължим по този път. Но тази решителност няма нищо общо с тази реалност, която може да бъде определена като политическа, в която решаваща роля имат способността за водене на преговори или умението за постигане на компромис и където участниците, като опитни посредници, се надяват, че след определен период от време ще успеят да постигнат взаимно приемливо споразумение”.

Папата поясни, че „динамиката на икуменическата активност има две измерения. От една страна тя означава постоянно, всеотдайно и неотстъпчиво търсене на единството в истината, изграждане на модели на единството, хвърляне на светлина

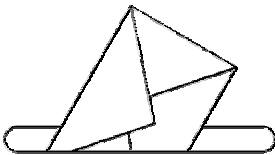
върху точките на единение и противоречия, с цел постигане на единството. Богословският диалог е задължителен елемент по този път, но още по-важно е смирението и молитвата в икуменически дух, тъй като те представляват пулсиращото сърце на това пътуване. Единството на християните е и ще продължи да бъде молитвата, то се развива в молитвата. От друга страна съществува и една друга динамика, основана върху ясното ни разбиране, че ние не знаем кога ще настъпи времето на единение на всички Христови ученици, а и не бихме могли да го знаем, защото не ние „правим“ единството, тъй като то идва отгоре, ... то представлява участие в Божественото единство. Това обаче не трябва да отслабва нашата решителност, а тъкмо обратното – трябва да ни направи още по-внимателни при разпознаването на знаците и времената на Господ, за да знаем как да приемем с благодарност това, което ни обединява и ни кара да работим за неговото постигане”.

Св. отец заключи, че „и по отношение на икуменическия диалог

ние трябва да оставим на Бог това, което Му принадлежи и постоянно да изучаваме, с постоянство и всеотдайност, нашата собствена задача, без да забравяме, че решителността ни се характеризира с двойствената идея за действие и страдание, активност и търпение, радост и изтощение”.

Източник: Vatican Information Service

**Часовете за литургиите за
Рождество Христово**

24 декември - Бъдни Вечер:

22.30 Броеница

23.00 Свята Евхаристия

25 декември:

09.30 Броеница

10.00 Свята Евхаристия

16.45 Вечерна Молитва

17.00 Свята Евхаристия

ВНИМАНИЕ!

Благодарна Литургия за миналата година 2010

31 декември

16.30 Броеница

17.00 Свята Евхаристия

Часовете за литургиите за 1 януари 2011г

Дева Мария Богородица

10.30 Броеница

11.00 Свята Евхаристия

16.45 Вечерна Молитва

17.00 Свята Евхаристия

